

Ens hem quedat se

"Ha passat mig agost a la muntanya i mig a la platja, enyorant una mica el suquet de Pere Portabella, aquella mena de nit dels morts vivents."

Pere Portabella.

Hillary Clinton.

Dilluns, 4. El Gran Intoxicador *is back in town*, amb les piles ben carregades després del mes de vacances. Ningú sap maltractar un *maitre* de restaurant amb tanta finor. Ha passat mig agost a la muntanya i mig a la platja, enyorant una mica el suquet de Pere Portabella, aquella mena de nit dels morts vivents, pelegrinatge pel túnel del temps per on compareixien de cop i volta l'espectre de Ruiz Jiménez o un ex-president del senat amb senyora. El Gran Intoxicador mai no hi sortia fotografiat: és vanitós, certament, però entén que la manipulació a distància és un plaer millor que sortir fotografiat amb un plat de suquet i en cos de camisa, buscant les copes com a desesperat. Ens promet un setembre de dedicació intensiva, de guàrdia contínua, de sotsobre i espant. "Només seré il·localitzable al gimnàs i tres tardes per setmana, entre les set i les nou", diu, amb la picardia una mica tronada del cap de comptabilitat que disposa de secretària amorosa. Dempeus al restaurant, de pas entre els lavabos i la taula on l'esperen dos periodistes amb aspecte d'hipnotitzats pel faquir suprem, fa una ràtzia *off the record* pel panorama d'actualitat, des de Mururoa a la trobada Pujol-Nadal a la Seu d'Urgell, dels GAL a Hillary Clinton, amb la legítima convicció que ens estem quedant perfectament intoxicats, feliçment manipulats després d'un mes d'independència fútil.

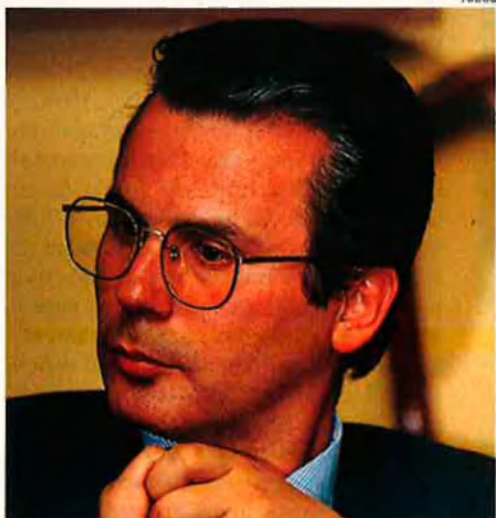
Dimarts, 5. No ens ha costat gaire oblidar la significació transcendent de la presidència espanyola de la Unió Europea, d'una banda perquè tenim prou bull a casa i de l'altra per-

què segurament hem arribat a comprendre que era una qüestió de tràmit, que en circumstàncies semblants no va ser obstacle per a les eleccions alemanyes o franceses. Així com van les coses, potser tampoc ho sigui per a les eleccions espanyoles. Hi ha qui acut al software per analitzar les possibilitats combinatòries del calendari electoral. Autòniques a la tardor i legislatives a la primavera, a l'inrevés, coincidència d'ambdues votacions, primers mesos de 1996 i un mes entre una i altra elecció, pressupostos, pròrroga pressupostària: tot està enlaire, segons bufi el vent al despatx del jutge Garzón i segons el degoteig de dossiers que els nous patriotes tenen guardats a la caixa forta. Tornem a l'imperi de la parella: Amedo i Ruiz Mateos, Perote i Mario Conde. Són binomis a l'ombra que qualsevol dia queden encunyats per la història, com aquell "*Marx y Engels, ¡qué gran hombre!*" que –segons la llegenda– va pronunciar un policia que anava de registre, al final dels anys seixanta.

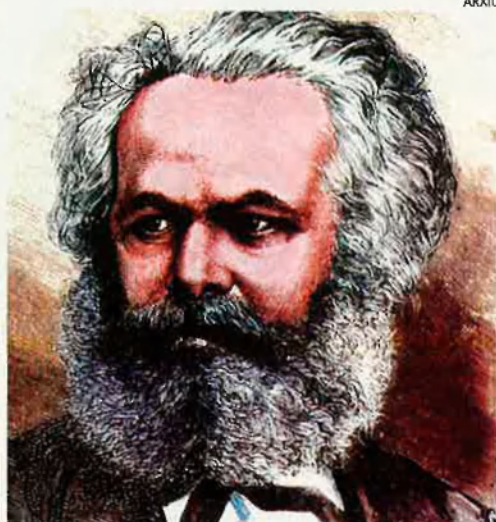
Dimecres, 6. La recepció havia estat convocada de forma correcta, especificada en hora catalana, però han tingut la impertinència d'oferir-nos la tradicional copa de vi estatal. L'espanyolisme no afluixa.

Dijous, 7. "Aquí no tenim gens de ganes de competir, que és com dir que no tenim ganes de treballar", diu l'empresari exemplar enemic ferotge del dèficit públic. Té el comitè d'empresa convençut que els sindicats són una màquina de fabricar inflació, l'enemic

se el suquet de Portabella

Baltasar Garzón.

Karl Marx.

número u dels pensionistes. És un croat del capitalisme creatiu, fins i tot més interessat en demostrar la virtualitat de les seves conviccions que en els beneficis legítims del seu negoci —embalatges d'alt *standing*—. “T’ho dic sobretot ara que el World Economic Forum ens posa per darrere d’Egipte i d’Islàndia en matèria de competitivitat. Per més afeït, els mestres imbuïts de la nova pedagogia han prescindit de la noció de competitivitat al sistema educatiu. En realitat, el desprestigi moral de la competitivitat coincideix a Espanya amb els excessos intervencionistes de l’Estat, considerats per World Economic Forum com un factor molt negatiu per a l’economia”. Com tants d’altres, l’empresari exemplar ha substituït els dinars de treball per esmorzars a la mesa de juntes del despatx, amb uns entrepans que s’estiren com xiclet i te aigualit. Em pregunto si l’exemplaritat empresarial no seria compatible amb un esperit una mica més renaixentista.

Divendres, 8. Gairebé tota la societat literària torna de vacances dient que porta entre cinquanta i setanta folis d’una novel·la. “No res, un *divertimento*. Però, de fet, penso presentar-me a algun premi. Quantiós, lògicament. Hem de fer rendible l’escriptura”. Sens dubte: no hi ha ofici més mal pagat que la literatura, però no ens hi podem obsedir perquè és una realitat inqüestionable de l’oferta i la demanda. Potser hem confiat massa en els factors institucionals i sociològics que podien augmentar la demanda, sense pensar massa en millorar la capacitat d’ofer-

ta, en qualitat i diversificació. Per sort o per desgràcia, un noranta per cent de les novel·les començades a la terrassa d’agost no passaran d’aquí, desades a un calaix, entre altres somnis de glòria literària que el temps converteix en un cromo descolorit, com les velles fotografies de la nit del premi Nadal que els adolescents infectats de literatura miraven i remiraven com una manifestació de l’Olimp.

Valentí Puig